

عنوان مقاله:

برنامه ریزی محله محور در بافت های فرسوده شهری بر پایه رویکرد نوشهرگرایی

محل انتشار:

اولین همایش ملی جغرافیا، شهرسازی و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 41

نویسنده:

محمدامین رضائیان - دانشجوی ارشد برنامه ریزی

خلاصه مقاله:

محلات شهری یکی از عناصر مهم و مؤثر تشکیل دهنده حیات اجتماعی شهری هستند. در گذشته، نقش و کارکرد محلات، موجب می شد که افراد ساکن، پیوندهای اجتماعی بیشتری نسبت به امروز داشته باشند. در نظریه ها و رویکردهای مختلف مرتبط با توسعه محله ای نوین، اهمیت مشارکت اهالی محله، در قالب الگوهای برنامه ریزی فرآیندگرا و تعامل محور، همچنان مورد تأکید قرار گرفته است. در این میان برنامه ریزی اجتماعات محلی با بهره گیری از دیدگاه پائین به بالا، بر توانمندسازی، افزایش سرمایه های اجتماعی و مشارکت جمعی ساکنین محلات تأکید دارد. برنامه ریزی محله محور در برنامه ریزی شهری، با هدف گرد هم آوردن گروههای مختلف درگیر یا ذی نفع و توجه به نیازها و خواسته های همگانی ایشان در تهیه طرح ها و برنامه ها مطرح شده است. این رویکرد امروزه خود را در اندیشه های نوشهرگرایی، همچنان دنبال می کند. رویکرد نوشهرگرایی بر ارزش های سنتی شهرها تکیه دارد. اصولش بر بازگشت به ساختار سنتی محلات تأکید می کند و به نظر می رسد قادر است با توجه به ظرفیت های نوین اجتماعی، راهکارهای مؤثری را در راستای احیای بافت های کهن و رو به افول شهری ارائه دهد. در این راستا این مقاله تلاش دارد با استفاده از رویکرد نوشهرگرایی و تأکید بر حفظ و احیای ارزش های محله محوری، ارتقا عملکرد و افزایش کارایی محله را دنبال نماید.

کلمات کلیدی:

مشارکت، سرمایه های اجتماعی، نوشهرگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/265767>

